

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **T. K.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 22 stycznia 2014r.,
zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie Przewodniczący II Wydziału Karnego
Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 listopada 2013r.
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zażalenie wnioskodawcy nie mogło zostać uwzględnione.

W dniu lipca marca 2013r. T. K. złożył samodzielnie sporządzony wniosek o wznowienie postępowania. Zarządzeniem z dnia 5 września 2013r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego wyznaczył wnioskodawcy adwokata z urzędu. W dniu 21 października 2013r. wyznaczony adwokat złożył oświadczenie o braku podstaw do sporządzenia wniosku. Pismem z dnia 29 sierpnia poinformowano o tym wnioskodawcę i wezwano do usunięcia braku formalnego jego wniosku poprzez sporządzenie i podpisanie go przez adwokata. Pismem z dnia 7 listopada 2013r. wnioskodawca wniósł o wyznaczenie mu kolejnego obrońcy z urzędu dla celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. W odpowiedzi na to pismo, 15 listopada 2013r. poinformowano wnioskodawcę, że Sąd Apelacyjny nie jest kompetentny do oceny pracy

wyznaczonego pełnomocnika. Wnioskodawca w określonym terminie braków formalnych wniosku nie uzupełnił. Zarządzeniem z dnia 21 listopada 2013r. Przewodniczący Wydziału odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. W zażaleniu na to zarządzenie wnioskodawca odwołała się do sposobu wykonywania obowiązków adwokackich przez wyznaczonego obrońcę, a zwłaszcza tego, że nie „podjął on czynnego uczestnictwa w sprawie”.

Brak jest podstaw do uwzględnienia zażalenia wnioskodawcy. Zgodnie z dyspozycją art. 545§2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania winien być sporządzony i podpisany przez adwokata. Stwierdzić zatem należy, że Sąd Apelacyjny wydając zaskarżone zarządzenie postąpił w zgodzie z normującymi omawianą kwestię przepisami procesowymi.

Sąd Apelacyjny co prawda nie zajął dosłownie stanowiska, co do nie uwzględnienia wniosku o wyznaczenie kolejnego obrońcy z urzędu, co niewątpliwie jest jego błędem, jednak w piśmie z dnia 15 listopada 2013r. poinformował wnioskodawcę, że „Sąd Apelacyjny nie jest kompetentny do oceny pracy wyznaczonego pełnomocnika”. Stanowisko takie jest niewątpliwie słuszne. Wyznaczony obrońca zachowuje samodzielność oceny realiów sprawy i podejmowania decyzji w tym zakresie, co zrealizowało się w postaci wydania opinii o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Takie stanowisko, nawet jeżeli jest różne od tego, które reprezentował wnioskodawca nie rodzi po stronie sądu ani kompetencji do oceny pracy takiego adwokata, ani tym bardziej do wyznaczenia w to miejsce kolejnego pełnomocnika. Wnioskodawca skorzystał zresztą w tym zakresie z możliwości złożenia skargi do stosownych organów adwokatury.

Powyższe powoduje, że tak sformułowane zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.